

Cykeløb fik jeg interesse i, da jeg som 6 årig boede i Skive, hvor der blev arrangeret mange cykelløb uden for vores hoveddør, og Tour de France, her jeg set, siden de sendte det i tv, vel engang i 60'erne!

Men det var rollen som arrangør jeg skal fortælle om: Johs, var i samme cykelklub, som Jens Brandt, som flere gange syntes Johs skulle køre P-B-P. Johs. sagde nej, og tænkte han må være gal! Men Johs. kunne ikke modstå det, og kørte første gang i 1991, og det gik godt! Vores lille familie var med, og sad og ventede på farmand, men det var svært at se ham imellem alle mulige trøjer! SÅ VI VAR Frustreret. Det var grunden til at trøjen igen blev taget op, den havde været oppe på nordisk plan, men kasseret af Danmark!

I 1992, fik Jens Brandt en stilling i Vejle, og spurgte Johs., om det ikke var noget for ham for at være arrangør! Johs. kom hjem og spurgte om jeg ville være med på den. Ja, men jeg ville ikke sidde på en mørk skole og vente på cyklisterne, så vi fik lavet vores datters værelse i vores udhus om til ARD rum!

Jeg har jeg jo ikke cyklet så meget, men jeg har kørt mange tusinde km i servicebil! Det bedste jeg vidste var at møde alle de skønne mennesker, som kom og kørte vores breveter og løb, fra de nordiske lande og udlandet! Jeg kom jo til at kende mange, efter så mange år! At komme ned på pladsen inden et P-B-P, kunne jeg føle mig som en kendt dame!

De værste oplevelser var når vi havde haft uheld med cyklisterne, og når vi havde ballade med især en cyklist, som snød, og satte sine landsmænd op imod os, og hvor stemningen der efter var utrolig dårlig, det var med til at jeg overvejede i mit medarranger job!

Jeg har altid arbejdet godt med min mand, og jeg syntes det er dejlig at arbejde både med små og voksne mennesker. Det har medført, at jeg har fået vanvittige mange oplevelser, ture til mange lande, gode venskaber, blandt andet var Johs. oppe at køre 1000 km fra Bergen, og jeg var med i følgebilen. Det var meget anderledes end når vi kører en 1000 km. Arrangøren Kristian Poulsen og sekretæren Inger Berit Fjeldberg er stadig mine bedste venner på 31 år, dem lærte vi også meget af, og vi sloges i mange år om en vandrepokal. Den står nu hos Kristian!

Mange hilsner til jer alle, knus fra Grethe